

La gestió cultural en temps de crisi

Un dels molts efectes que ha tingut la crisi econòmica a casa nostra ha estat que la Diputació, els diferents consells comarcals i tots els ajuntaments gironins han hagut de reorientar també les seves polítiques en cultura; un servei que –deixem-ho clar– no és obligatori segons la llei, però que els consistoris han assumit a causa de la demanda dels ciutadans. El cas és que més d'un dels nostres ajuntaments ha començat a parlar fins i tot de noves pràctiques de gestió cultural, potser perquè els semblava imprescindible assenyalar que es desmarcaven d'una gestió feta en època

de vaques grasses. Les vaques primes han arribat amb la reducció de l'IAE, que va impulsar José María Aznar, i la d'aquells ingressos, com l'ICIO i la plusvàlua, que depenen de la situació del sector immobiliari i de la construcció. En el dia a dia, però, ¿en què ha consistit aquesta

reorientació de la política cultural? S'han llogat menys grups musicals de moda a les festes, s'han ajustat els pressupostos d'alguns teatres municipals, alguns festivals d'estiu i algunes fires han entrat en crisi, s'han tancat alguns museus, no s'han endegat gaires noves iniciatives... La reducció d'ingressos ha servit també perquè es tornés a parlar d'aplicar una lògica empresarial a la gestió de la cultura, perquè es tinguessin més presents que mai els models d'excel·lència, perquè es fessin crides a la participació ciutadana en tots els àmbits, perquè es repensessin millor les necessitats culturals i els plans estratègics, i perquè es valorés com poques vegades s'havia fet la possibilitat d'estendre algunes activitats a altres municipis: ha estat el cas, per exemple, de Temporada Alta, però, també per exemple, no ho ha estat encara de molts dels festivals d'estiu.

S'ha avançat prou? És evident que no. I ho és també que avui té tan poc sentit

que cada municipi dissenyi la seva política cultural independentment dels altres com que, emparant-se en l'excusa de la reducció d'ingressos, es deixin de subvencionar publicacions i revistes locals, escoles de música, de dansa o de dibuix i entitats culturals del mateix municipi. No té sentit, ens sembla, que es demani a conferenciants o a grups musicals o teatrals del municipi que facin les seves xerrades, els seus concerts o les seves actuacions de franc, mentre es continua pagant –a vegades encara ben generosament– a conferenciants, grups musicals o grups teatrals que no hi tenen cap relació. Tampoc no ens sembla que tingui sentit que, amb la mateixa excusa, hi hagi consistoris que deixin a mans de grups privats el foment del cinema i de les noves possibilitats culturals a què podem accedir gràcies a les noves tecnologies. En temps de crisi la cultura és tan imprescindible com mai. I les polítiques culturals als nostres municipis han de continuar essent generoses. Ara, que hi ha eleccions i que es renoven els regidors i els alcaldes dels consistoris, convé tenir-ho en compte.

Fotomuntatge de Pep Caballé.